

[Yvonne Herløv Andersen]

ten det nu er danske forældre eller forældre, der bor i udlandet – skal kunne være trygge. Myndighederne skal være helt sikre på, at det er et godt adoptionsforhold, vi etablerer. De skal være sikre på, at de regler, vi har, er så snævre, at vi får den rigtige afgørelse.

Vi har lige fået en adoptionsstatistik, som viser noget om nogle af de problemer, vi har været inde på, og som også viser noget om, at den kritik, der har været i den senere tid, specielt kommer fra ét amt, og sådan er det jo med amterne, de afgør jo sagerne forskelligt, og sådan skal det vel også være, hvis vi ønsker, der skal være en decentralisering. Den kritik, der har været rejst, og som jo har kørt gennem nogle år, synes jeg er en god anledning til at tage tingene op og se på, hvad det er, vi skal gøre ved det. Justitsministeren nævnte specielt 2 ting, nemlig alderskriteriet og de psykiatrisk-psykologiske undersøgelser, som han mente at kritikpunkterne især gik på, og det er da også rigtigt. De ting kommer jeg ind på i det næste.

Specielt er rejst det spørgsmål, at det koster at adoptere et udenlandsk barn, og at det måske så også kan ses i sammenhæng med, at der er 10 pct. færre ansøgere i dag, end der har været før. Det tror jeg egentlig hænger meget godt sammen, men det hænger vel også sammen med det, som hr. Askjær Jørgensen var inde på, nemlig hele det danske samfunds ønske om færre børn pr. familieenhed. Det har vi jo set, og det er vel også en følge af det, men samtidig er der paradoksalt nok en tilgang af danske børn, der ønskes adopteret væk, nemlig fra 50 til 60 børn, så tingene hænger altså og vipper dér. Det kan så igen også ses som et billede på, at man ønsker færre børn, men sammenlignet med det, som hr. Askjær Jørgensen meget rigtigt sagde om fri abort, lyder det jo lidt besynderligt, at man så skulle fortryde det senere igen, men det kan selvfølgelig være andre sociale forhold, der gør sig gældende.

Én ting, der trænger til at gøres noget ved, er sagsbehandlingstiden, og jeg synes, at de tidligere ordførere også har været enige om, at der tegner sig et ganske klart billede af det, man ønsker nu.

Så er der de psykiatrisk-psykologiske undersøgelser, som hvert sjette par kommer ud for. Hvis man, har jeg læst, nægter at medvirke til en sådan undersøgelse, er éns sag bortfaldet. Sådan er det i mange andre for-

hold, når man kommer i berøring med myndighederne, at hvis man nægter at medvirke til de undersøgelser, man skal igennem for at få sin sag afklaret, så falder sagen bort. Det drejer sig om pension og ting og sager.

Så er der spørgsmålet om helbredet, og her mener jeg, at man nok kunne følge forsikringsreglerne. Det vil jeg også tro at man i nogen grad gør, for kan man få en livsforsikring, kan man vel også gå ud fra, at man lever i hvert tilfælde så længe, at man kan tage sig af dette barn, at så skulle der ikke være noget i vejen med helbredet. Man kunne jo godt lave nogle regler dér. Der har været rejst nogle enkeltsager, for generelt kan man jo ikke sige, at det er sådan, men der har været nogle problemer med hensyn til, hvor meget man måtte veje og sådan noget, og det virker absurd. Jeg kan bedre forstå det, hvis der er psykiske problemer. Som det blev nævnt heroppefra af SFs ordfører, skal man være helt sikker på, at det ikke er som det, som nogle biologiske forældre kommer ud i, at man ønsker at få et barn for at lappe sammen på et ægteskab, der går lidt skævt. Det ville i hvert fald være uheldigt, hvis et barn, der skulle adopteres, kom ud for ligesom at skulle være kit i et forhold, som ikke holder.

Så er der spørgsmålet om alderen, og dér synes jeg, hr. Povl Brøndsted var inde på noget af det rigtige. Man kunne sige, at når sagen er startet, kunne man lave et alderskriterium sådan, at sagsbehandlingstiden ikke skulle afskære nogen fra at adoptere.

Så er der hele spørgsmålet om parforholdene. Et parforhold i dag er jo mange ting, det er ikke blot ægtepar med papir, det er også samlevende og også samlevende af samme køn. Og så er der også spørgsmålet om enlige, som vi kunne tage op og kigge på. Her synes jeg, en henvisning til retsudvalget er udmærket, for der er ikke større garanti for, at et ægtepar hænger sammen, end der er for et andet samlivsforhold. Det papir er jo ikke nogen garanti for, at ægteskabet varer livet ud; det har vi tydelige eksempler på, hvis vi ser på skilsmissestatistikken.

Så er der hele det spændende spørgsmål om muligheden for at anke adoptionsnævnets afgørelse til justitsministeren. Sådan ønsker jeg at formulere det, for jeg vil ikke afskaffe adoptionsnævnet, men jeg synes, der skulle være en mulighed for at gå videre. Det var, synes jeg, endnu bedre med en familie-